

אמנות כקרפף שלא הוקף לדירה, דאף דאית לה לספינה מחיצות, מחיצות אלו — להבריח מים מתוך הספינה הן עשויות, ולא לדירה.

אמר שאל ליה רב חייא בר יוסף לשמואל: האם הילכתא כוותך בספינה, או הילכתא כרב?

אמר ליה שמואל: הילכתא כרב, ומותר לטלטל בכל הספינה.

אמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף: ומודה רב — המתיר לטלטל בספינה — שאם כפאה לספינה על פיה ואפילו היא גבוהה יותר מעשרה טפחים, שאין מטלטלין בה [על תחתית הספינה מבחוץ] אלא בארבע אמורות, כקרפף יתר מבית סאתים שלא הוקף לדירה, ואין מועיל לומר גוד אסיק מחיצות הספינה שנעשו לדירה — לדעת רב — להתיר לטלטל.

ומפרשינן לה: כפאה לספינה — למאי, לאיזו מטרת שימוש?

אילימא כדי לדור תחתיה, ועתה משמשות מחיצות הספינה לדירה? אם כן אף על תחתיה שמבחוץ יהא מותר לטלטל?

מאי שנא מהא דסבירא ליה לרב לעיל בגג יחידי הגדול יותר מבית סאתים שמותר לטלטל בכולה, אף שאינו מקום דירה, כיון שהמחיצות שאנו אומרים עליהם גוד אסיק נעשו לדירה.

והכא נמי נימא, כיון שדופני הספינה למטה עשויות לדירה, חשיב גם למעלה כמוקף לדירה?!

אין אנו אומרים גוד אסיק מחיצות להפריד בין גג לגג, ונמצא שיש כאן רשות אחת הגדולה מבית סאתים.

והשתא מפרשינן אמאי חשבינן להו אינן מוקפין לדירה, אף שהמחיצות הוקפו לדירה של מטה, ועלייהו אמרינן גוד אסיק:

והטעם: הני מחיצות — שאנו באים להעלות אותם על הגג להקיף רשות הגג מדין גוד אסיק — לדירה של מטה עבידן [נעשו], אבל לדירה של מעלה על הגג לא עבידן. וזוהי לה כקרפף יתר מבית סאתים שלא הוקף במחיצות לשם דירה.

וכל קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה החמירו בו חכמים ועשאוהו ככרמלית, ואין מטלטלין בו אלא בארבע אמורות [וכמו שנתבאר לעיל דף כג א].

והא דאסר שמואל בגג יחידי, מיירי בגג גדול שהוא לבדו יותר מבית סאתים.

אבל רב סבירא ליה דחשיבי רשות הגגין כרשות מוקפת לדירה, דכיון דמחיצות לדירה של מטה נעשו, אף על פי שלא לדירה של מעלה עשאוהו, כי אמרינן בהו גוד אסיק הוי כהיקף לדירה [רש"י בעמוד ב' ד"ה מאי].

איתמר: ספינה שהיא גדולה יותר מבית סאתים:

רב אמר: מותר לטלטל בכולה,

ב-צ דהא איכא לספינה מחיצות, וחשיבי מחיצות שהוקפו לשם דירה.

ושמואל אמר: אין מטלטלין בה אלא בארבע

היא כרב או כשמואל. ואמר לו שמואל
דהלכה כרב, ומותר לטלטל בכולה.

גרסינן לקמן [בסוף העמוד]:

אמר רב יהודה: כשתמצא לומר [כשתדקדק
בדבר תמצא], לדברי רבי מאיר
[שבמשנתנו]: גגין רשות לעצמן [ומותר
לטלטל מגג לגג], חצירות רשות לעצמן
[לטלטל מחצר לחצר ואפילו של שני
בעלים], קרפפות רשות לעצמן [אבל מגג
לחצר ולקרפף, אסור].

לדברי חכמים, גגין וחצירות רשות אחת
[ומותר לטלטל אף מגג לחצר] קרפפות
רשות אחת הן [ומותר לטלטל מקרפף
לקרפף, אבל לא מגג או מחצר לקרפף].

ההשתא מקשינן: הניחא מגג לקרפף שאין
תשמישן שוה, ניחא דאסרינן.

אבל מגג לחצר שתשמישן שוה סלקא דעתין
השתא, דהוא משום שהגגין הוו יותר מבית
סאתים [ריטב"א, וכן דעת רש"י כמו שכתב
הקרבן אורח]. ואסור לטלטל מהגג שהוא
ככרמלית, לחצר שהיא רשות היחיד.

ותיקשי: **ורב, אליבא דרבי מאיר** — דאמר
לעיל שמותר לטלטל בגגין השוין, דחשיב
לה היקף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה
— **ליטלטלי מגג לחצר!** שהרי זה מטלטל
מרשות היחיד לרשות היחיד?!

אבל לשמואל ניחא, דהא משוי לגג כקרפף
יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה.

ומשינינן: טעמא דאסור לטלטל מגג לחצר
לרבי מאיר, לאו משום דהוו יותר מבית
סאתים שלא הוקפו לדירה.

אלא הכא מיירי, **שכפאה** לספינה כדי
לזופתה בזפת. דהשתא בטל תורת דירה
מדופני הספינה, שהרי אינן עומדין כל זמן
כפייתה לא לדירה של מעלה ולא לדירה של
מטה, והוי כעמוד אטום בעלמא.

וכיון שכן, כי אמרת בדופני הספינה גוד
אסיק, הוי היקף יותר מבית סאתים שלא
הוקף לדירה.

רב אשי מתני לה — להא דמייתינן לעיל
דשאל רב חייא בר יוסף לשמואל אם הלכה
כמותו או כרב — **אפלוגתא דרב ושמואל
בספינה**, וכדאמרן.

אבל **רב אחא בריה דרבא מתני לה** —
לשאלת רב חייא בר יוסף — **אפלוגתייהו
באכסדרה**.

דאיתמר: אכסדרה — והיא פרוצה מארבע
רוחותיה, ועומד קירויה על קורות הנשענות
על ארבע יתדות בפנינות האכסדרה —
העומדת **בבקעה** שהיא כרמלית:

**רב אמר: מותר לטלטל בכולה, דאמרינן: פי
תקרה** [עובי הקורות שעליהן מונח הקירוי]
מכל ארבעת הצדדים **יורד וסותם**, ואית לה
מחיצות.

**ושמואל אמר: אין מטלטלין בה אלא בארבע
אמות, לא אמרינן פי תקרה יורד וסותם,**
ואין לה מחיצות וכרמלית היא.

והני מילי בבקעה, אבל סתם אכסדרה
הצמודה לבית, אף לשמואל אמרינן פי
תקרה יורד וסותם — וכדלקמן דף צד ב.

ועל הך פלוגתא שאל רב חייא בר יוסף —
לדעת רב אחא בריה דרבא — האם הלכה

אלא, אפילו כשאין יתירין על בית סאתיים, אסור, משום גזירה – כיון שהגג חלוק מהחצר בגובה עשרה טפחים – שמא יבואו להתיר אף תל גבוה עשרה טפחים ברשות הרבים.

ומשום דרב יצחק בר אבדימי, דפריש כן לעיל ריש פירקין שזהו טעמו של רבי מאיר שאסור לטלטל מגג לגג, כשהגג נמוך או גבוה מחבירו עשרה טפחים [וכפי שביארנו במשנה].⁽¹⁹⁾

תו מקשינן: הא אמרינן בהיא מימרא דלקמן, דלרבנן גגות וחצרות רשות אחת, וקרפפות רשות אחת. ואין לטלטל מגג ומחצר לקרפף, כיון שהם שני מיני רשויות. ומיהו, איסור זה שייך רק כששתי הרשויות הן רשות היחיד, אבל כששתי הרשויות הן כרמלית אין איסור זה [גאון יעקב].

ובכלל הא דאמרינן שאסור לטלטל מגג לקרפף, הוא גם כשהגג יותר מבית סאתיים והקרפף הוא יותר מבית סאתיים [והקרפף כרמלית הוא, כיון שאינו מוקף לדירה].

והשתא תיקשי: הניחא לרב, שלעולם הגגין

הם רשות היחיד, שהרי אמרינן גוד אסיק על מחיצות הבית שהוקפו לדירה, ניחא שפיר שאסור לטלטל מהם לקרפף יותר מבית סאתיים, שהרי הוא מוציא מרשות היחיד לכרמלית.

אבל שמואל, אליבא דרבנן, דסבר שהגג מיקרי אינו מוקף לדירה [כיון שאין המחיצות עשויות לדירה של מעלה].

אם כן, הניחא כשהגגין כאחד הם יותר מבית סאתיים, ניחא שפיר דאסור לטלטל מהם לקרפף.

שהרי לדעת שמואל גופיה אמרינן גוד אסיק בין גג לגג, ואף שאין המחיצות ניכרות, והוי ליה כל גג וגג רשות בפני עצמה, שאינה גדולה מבית סאתיים.

אבל הא מיהא תיקשי: כשהגג הוא יחידי, והוא עצמו יותר מבית סאתיים, שלדעת שמואל אף הוא כרמלית, כיון דגוד אסיק לא משוי ליה היקף לדירה – נטלטל מגג לקרפף! ⁽²⁰⁾

אמר מתרין רבא בר עולא: להכי לא שרינן

¹⁹ לטלטל מגג לחצר, ולרבנן שרי.

ובאופן אחר ביאר רש"י: הא דאמרינן דלרבנן שרי מגג לחצר, לא מיירי ביותר מבית סאתים, אלא בגג עד בית סאתים. ואתי לאשמועינן דלרבנן שרי אפילו כשהגג של אחד והחצר של שניהם, דכיון שאין תשמיש דירה, אין בהם חילוק רשויות בשינוי בעלים [וכפי שביארנו במשנה].

²⁰ כן פירש רש"י. ותמהו תוספות והריטב"א,

19. ברש"י ביאר: לפי מאי דסלקא דעתין שהטעם דאסור לטלטל מגג לחצר הוא משום הוצאה מכרמלית לרשות היחיד, היינו דוקא לרבי מאיר. דלדידה – לדעת שמואל – הוי לה רשות גדולה מבית סאתיים. אבל לרבנן לא אסרינן לה, דלדידהו – לדעת שמואל – אמרינן גוד אסיק מחיצתא בין גג לגג, וכפי שנתבאר בסוגיא דלעיל.

והיינו דאמר רב יהודה דלרבי מאיר אסור

אלא מחיצות שעל ידי גוד אסיק, שאין אדם משער השטח שביניהם יפה, **אי מיפחית** — **לא מינכרא מילתא**. וסובר, שגם לאחר שנפחת עדיין הוא יותר מבית סאתיים הוא, ויבוא לטלטל לקרפף שיש בו בית סאתיים.

ועתה מביאה הגמרא עיקר מימריה דרב יהודה!

אמר רב יהודה: כשתמצא לומר [כשתעמוד על סוף דעתן של רבי מאיר, חכמים ורבי שמעון שבמשנה, זהו גמר דבריהן]:

א. **לדברי רבי מאיר שבמשנה: גגין — רשות לעצמן!**

כלומר: רשות אחת היא אף שהיא של שני בעלים, וכדאמר במשנה שמטלטלין מגג לגג. והטעם בזה: שאין רשות מתחלקת לרשויות חלוקות מחמת שינוי הבעלים אלא רק בתים, מפני שבהם עיקר הדירה, אבל לא גגין.

וכיון שכן, אף **חצירות רשות לעצמן**, ומטלטלין מחצירו של אחד לחצירו של שני את הכלים ששבתו בחצר [אבל כלים ששבתו בבית — לא]. כי מה לי גגות מה לי חצירות.

וכן **קרפפות רשות לעצמן**, שהרי אין צא-א עשויות לדירה.

בגג יותר מבית סאתיים לטלטולי לקרפף, משום דגזרינן גזירה **שמא יפחת הגג** משיעור בית סאתיים. ואז, כדי שלא יהא חלק מהדירה שמתחת הגג בלא קירוי, יצמצמו את הדירה עצמה, עד לגודל התקרה החסרה.

ונמצא, דכשנימא השתא גוד אסיק מחיצתא על הגג, יהיו המחיצות עולות ומקיפות שיעור שאינו יותר מבית סאתיים, דהוי ליה רשות היחיד גמורה. וימשיכו לטלטל מן הגג לקרפף כבתחילה, כמו בשעה שהיה בגג בית סאתיים, ונמצאו מוציאים מרשות היחיד לכרמלית.

ותמהינן עלה: **אי הכי**, דחיישת להכי — **מקרפף יותר מבית סאתיים לקרפף יותר מבית סאתים נמי יהא אסור לטלטל**, כי נחוש **דילמא מיפחת** חד מינייהו.

כלומר: שמא יקטינו גודלו של אחד מהם, ולא יהיה יותר מבית סאתיים, **ואתי לטלטולי** מזה לזה, כאשר היו רגילים תחילה!?

ודחינן: **התם**, גבי קרפף שמחיצותיו ניכרות — **אי מיפחית משעורו, מינכרא ליה מילתא** [ניכר הדבר] שעכשיו אינו יותר מבית סאתיים, ולא ימשיכו לטלטל ממנו אל מקום שיש בו יותר מבית סאתיים..

אבל **הכא**, על הגג שאין לו מחיצות ניכרות,

גוד אסיק במחיצות הבית שאין ניכרות, ונמצא והגגין פרוצין זה לזה ואסורין בטלטול ככרמלית. ואם כן, לישתרי לטלטל מהם לקרפף יותר מבית סאתים! ותירוצו צריך ביאור. וגם סותרים לדברי רש"י עצמו בביאור הסוגיא לעיל בעמוד א גבי אכסדרה וחורבה, וכמו שכתבו הגאון יעקב

דילמא אין הכי נמי? וראה מה שכתבו הריטב"א והגאון יעקב.

וברש"י הקשה: לרב נמי תיקשי, אמאי אסור לטלטל מגגין סמוכין זה לזה לקרפף שהוא יותר מבית סאתים?! והרי אף הגגין כרמלית הן, לדעת רב [אליבא דרבנן] הסובר, שאין אומרים